

Антоніна КОРІНЬ

Народилась 6 серпня 1948 року в с. Софіївці Щорського району на Чернігівщині. Закінчила бібліотечний факультет Харківського державного інституту культури. Працювала в бібліотеках України та Білорусі. З 1974 року – в Кіровограді, працювала в обласній дитячій, а з 1984 року – в обласній універсальній науковій бібліотеці ім. Д.Чижевського редактором та вченим секретарем, нині – на творчій роботі, очолює обласний літературно-мистецький клуб „Євшан”.

Друкується в періодиці та колективних збірках з 1963 року. Автор збірок поезії „Заворожи мене”(Літопис любові) (Кіровоград : Степ, 1993), „Сім нот мінору” (Кіровоград, Євшан, 2000), „Віку мого день” (Наївні вірші) (Кіровоград : Степ, 2002), „Монолог метелика” (Лірична азбука життя) (Кіровоград : Мавік, 2008) та ювілейної „За руки – по райдузі” (Синусоїда кохання) (Кіровоград : КОД, 2008); книжки дитячого гумору „Веселі дрібнички із сімейної скарбнички” (Кіровоград : Центрально-Українське вид-во, 1994, у співавторстві з сином Олексієм), книги віршів для дітей „Чому у сойки крила голубі” (Кіровоград : Мавік, 2003), збірки пісень „Шукаю папороті цвіт” (Кіровоград : Степ, 2000) та збірки пісень, віршів і статей про пісню „Граї, калинова сопілко!” (Кіровоград : КОД, 2002). Автор проєктів „Святися, робото!” Колективна ода бібліотекарям (ОУНБ ім. Д.І.Чижевського. –Кіровоград : 2001), „Зоря материнства” (вірші та пісні Кіровоградщини) (Кіровоград : Імекс-ЛТД, 2005).

Лауреат краєзнавчої премії ім. І. Проценка. Член Національної спілки письменників України з 2002 року.

Бібліографія: Про А.Корінь. В кн.: Заворожи мене. Кіровоград: Степ, 1993. – С.3.

Брунька А. Про Антоніну Корінь // Вечірня газета. – 1991. – 6 грудня.

Куценко Л. „Болем до болю твого притулюсь”: Презентація нової збірки Антоніни Корінь „Віку мого день” // Кіровоградська правда. – 2001. – 14 серпня.

Левочко В. І понад вік триває день: До виходу нової поетичної збірки Віку мого день” // Народне слово. –2001. –17 липня.

Левочко В. Посвящение друзьям: Презентація нової книги Антоніни Корень „Віку мого день” // Ведомости. – 2001. – 27 юлія.

Марко В. Розчищуються замулені джерела. Огляд книжкових новинок кіровоградських авторів.// Вежа. – 1996. –№3, квітень-липень. – С.245-246.

Марко В. І горобина ніч, і зорепади...: Про збірку поезій А.Корінь „Заворожи мене” // Кіровоградська правда. – 1994. – 18 серпня.

Марко В. І горобина ніч, і зорепади...: Рецензія на книгу А.Корінь „Заворожи мене”: Літопис любові // Березіль. –1994. – №11-12. – С.180-182.

Між літом і осінню: Про авторів пісні „Між літом і осінню” А.Корінь та К.Шутенка // Вільне слово. – 1997. – 30 липня.

Могильок В. „Я з тих, хто останніми входять в автобус”: Презентація поетичної збірки Антоніни Корінь „Віку мого день” //Вечірня газета. – 2001. – 10 серпня.

Могильок В. То сміюся, то плачу: Антоніна Корінь „Шукаю папороті цвіт” (збірка пісень, – Кіровоград: Степ, 2000 // Вечірня газета. – 2000. – 8 грудня. – С.12.

Повелько К. Коли слово викалисує душа: Про А.Корінь // Ленінський прапор. – 1991. – 14 грудня.

Повелько К. Хай зоріє її слово в сузір'ї поезії: Рецензія на нову поетичну збірку поезії Антоніни Корінь „Сім нот мінору” // Вільне слово. – 2000. – 22 вересня.

Погрібний В. Як живеш, Железянко?: Про поезію А.Корінь // Кіровоградська правда. – 1990. – 25 вересня.
Федорова Л. Як я знайомила Л.Коростіну з В.Базилевським: А.Корінь // Долинські новини. – 1997. – 20 вересня.
Хоменко І. „Писати про добро” // Народне слово. – 2003. – 22 травня.
Шевченко Г. Рятівний човен – милосердя і любов: Рецензія на збірку Антоніни Корінь „Віку мого день” // Кіровоградська правда. – 2002. – 16 липня.
Куценко Л. Формула добротворення. В кн.: Віку мого день. Бібліографічний показчик до 55-річчя від дня народження та 40-річчя творчої діяльності Антоніни Корінь. – Кіровоград: ОУНБ ім. Д. І. Чижевського, 2003. – С.2-4.
Куценко Л. Формула добротворення. В кн.: А.Корінь. За руки – по райдузі. Синусоїда кохання. Кіровоград: КОД, 2008. С.3-4.
Яремчук В. Спрага любові. В кн.: А.Корінь. За руки – по райдузі. Синусоїда кохання. Кіровоград: КОД, 2008. С.120-123.
Яремчук В. Спрага любові // Народне слово. – 2008. – 5 серпня.
Царук А. Жінка, яка смакує слово // Молодіжне перехрестя. – 2008. – 7 серпня.
Левочко В. Поезія як покаяння // Кіровоградська правда. – 2008. – 19 серпня.

МИТЬ НАТХНЕННЯ

Чого забракло серцю?

– Світла й неба!

Чого душі забракло?

– Голосів!

В мені пульсує жадібна потреба

пізнати світ з незайманих часів.

Хто першим слово мовив і яке?

Яким був дивний зміст у тому слові?

– По перших травах, радісне й гінке,

біжить дівча до сонця – до любові...

ЗАВОРОЖИ МЕНЕ

Диптих

1

Заворожи мене, заморожи

кроком своїм обережним.

В небі цвітуть, а неначе в душі,

цвітом жагучим черешні.

Заговори мене, заговори.

В слові твоїм – невмілість...

Здайся мені, як здаються вітри,

здайся на милість...

2

За що ти мені долю дзвінку

накував, наділив, чи виткав?

Посміхнись ще хоч раз на віку,

як черемухи квітка...

Як же я тебе цим солов'ям
одинокого тут залишу?
Чуєш, зву тебе в сутінки я,
в заколисану серцем тишу.

Свою долю під гору везу,
ледь порипує колесо...
Вітер сушить росу і сльозу,
світе мій, не розколнойся!

Потопи моє горе-біду
в білу кипінь травневу.
Чи сама я до тебе бреду,
чи це ти мене ловиш у невід?

ЯК ВЕРТАЛИСЬ КОЗАЧЕНЬКИ ІЗ ВІЙНИ

Балада-пісня

Як вертались козаченьки із війни,
зупинялись під станицею вони.
Опускали коні гриви у траву,
а загін заводив пісню бойову.
Ой про те, як воювалось на війні,
долинала пісня в рідні курені...
Паслись коні серед буйних серед трав,
разом з піснею і вечір догорав.
А на пісню в ніжнім сяєві зорі
вірні жони йшли, і діти, й матері.
Дивувався в чистім небі молодик,
що у кожного – по глечичку води.
Ні цілунків, ані потисків руки,
лиш стелили коням в ноги рушники...
Наблизились до козацького коня
й опускалась на коліна вся рідня.
Та й копита обмивали у воді,
цілували їх – і чорні, і руді,
ой за те, за те, що рідних привезли,
козаків, що перемогу здобули...
... Хоче милому козачка щось сказати,
тільки очі затуманює сльоза.
... Стали коні та й на білі рушники,
повернулись із походу козаки.

З ТОЧКИ ЗОРУ СТОРОЖА

*Рікам Сугоклеї та Інгулу,
при злитті яких живу*

Вже на дерева серпень буси ниже:
зі ржавчини браслети і кольє...
Над межиріччям селище Гірниче
ще зеленню уперто виграє.
Хмарки легенькі Бог на небі склеїв –

чіпляються за шпичаки дерев.
Серпневу колискову Сугоклеї
співа козак – вусатий очерет.
Але вона й під пісню не заснула,
по талію, то шию вигина.
І все спішить до любого Інгула,
і лащиться, й звивається – до дна.
А він її так обнімає ніжно!
Вже звінчані, біжать у ліс і степ...
А сонечко грайливо-молодіжне
купається у хвилях і цвіте.
...Мов квітники, врожаяться городи
(„Долина” зветься кооператив),
де день і ніч кипить важка робота,
аби було в засіках всяких див.
А я сиджу на сторожовій вищці
(щоб злодіїв на ниву не тягло),
пасу очима Всесвіт, як Всевишній...
(Без вартування й вірша б не було!)

* * *

Узявшись за руки, ми мчали з тобою по райдузі:
над горами й долами, лісом і степом, людьми...
Хоч ми під собою нічого на світі не бачили,
бо так семибарвно над світом здіймалися ми.
І от на вершині, на хвильку спинившись раптом,
ми вмиць осягнули, що шлях наш над світом повис.
Вперед чи назад, чи куди б ми з тобою не бігли,
а наша дорога однаково тягнеться вниз.
О Боже, навіщо ж ми бігли – за руки! – по райдузі?
Чому на вершині трималися ми тільки мить?
Невже лиш для того, щоб в мить цю усе зрозуміть
збагнувши: дороги з вершини завжди лиш на землю ідуть,
де двійко дітей на порозі у райдуги граються...
Тихенько розмову про шлях семибарвний ведуть.
Не знають, що то – між земним і небесним – межа.
От-от, знов за руки, по райдузі в небо збіжать...

ВАЛЕНТИНКА

(для вагітної донечки)

Ходімо, донечко, у ліс!
До сосен, до ялин, беріз,
до перших пролісків у гості,
до співу пташки з високості.
Там річка – тихо й незрадливо
гойдає час – правічне диво,
мов довгожданого синка...
Живе там пісенька струмка.
Там стежка про колись розкаже,
на пам'ять вузлик нам зав'яже.
Там ще живий той інший світ,

що знав тебе з маленьких літ.
Ходім повільною ходою...
Там знов я стану молодою.
(За юністю душа болить!),
а ти – постаршаєш на мить.
У ту невінчану красу
мов на руках тебе несучи.
Туди нема стежок журбі –
лиш нам і бруньці, що в тобі.

МОЇМ МЕЦЕНАТАМ

Чи не могли б ви не принижувати мене,
не опускаючи погляд до землі,
„не бачачи” мою жертвовну руку?
Чи не могли б ви зекономити цю муку –
Валятись біля ваших владних ніг?
Я дуже дякую всі тим,
хто ще зберіг
в собі цю здатність –
ближнім допомогти,
назустріч цій
простягнутій руці піти –
й подати.
О меценати!
Жалко мені вас.
Не пропустіть, благаю вас,
хоч раз
цю щасну мить –
назватись меценатом.
І ви мені, і я вам поможу –
в історію стежину покажу,
лиш не зверніть із неї,
меценати...
На нашій вулиці
ось-ось вже буде свято.
І я на нього теж вас запрошу.
Окрайцем слова
зачеплю струну душі черствої,
тенькне та струна,
як ви не прийдете,
обірветься вона.
Обійме вас, обійме вас вина
й питає вас:
– А хто ж еси тепер ти?
Невже вам хочеться
безслідно так померти
на цій багатій праведній землі,
де в жебраках народ
й поет – у тім числі?

* * *

На площі Революції – кобзар
на холоді співа про Україну...
У фонд культури дивна пісня лине,
хто – шапку зніме, хто – у шапку кине.
Стоїть та шапка, як віків тягар.
Бабуся мовчки сльози витира.
Хтось гривню на ходу йому простяг.
А хтось все сперечається про стяг.
Притихла галаслива дітвора.
А іноземець тиче діду долар...
Жебрачко-пісне! Та невже ж це – доля,
як холод, голод і червоний сніг?
То мітингують тут, то слухають пісні.
...На площі Незалежності – кобзар.

* * *

Сину

Як пізно розуміємо батьків!
Частіш тоді, коли аж їх не стане.
...Позву замурзаних сусідських дітлахів,
дам по цукерці – так робила мама.
...Наснилася: в руці – зелена хустка
зеленопоїзду так сирітно маха,
що віз мене подалі від гріха...
Прокинулась: пустельна в серці пуста.
В ту хустку заховала я обличчя,
згадавши, як її матусі привезла.
Невже це мама в небеса вже кличе?
Ні, швидше зве до рідного села.
А я – боюсь... Чи там жива ще хата,
в якій мене чукикали колись?
Там штир під сволоком все жде, щоб колихати
дітей (які в селі перевелись).
...Сад – в бур'янах. Городи – без ріплі.
Сусіди сіють лихо та біду.
В батьківський сад онука приведу,
а під ногами – дички, всі – гнилі...
О Господи! Що за думки болючі?!
Ще поїзд наш доїде до весни!
Везе ж надію – донечку ілюзії...
Іще не пізно, синку. Подзвони!
Жаль, пізно розуміємо батьків.
Коли вже чуєм „діду” чи „бабусю”.
Чекаєм від дітей листів, дзвінків.
І віримо: ще встигну – долюблюся...

* * *

В чужі маршрути мчать тролейбуси.
Чужі вирішуються ребуси.
Чужі гіпотези приймаються,
а ти не йдеш...
Сумують вулиці засніжені,

сумують плечі не заніжені,
лише сумні слова вживаються,
а ти не йдеш...
Чужі стежки гудуть натомлено.
Чужі розлуки в ріки втоплено.
Чужі мости вночі змикаються,
а ти не йдеш!
Чому ж ніяк ти не наважишся?
Прийди, неказане хай скажеться.
Невинні й винні хай покаються,
прошу, прийди.
Я до чужих боюся звикнути.
Я серед них боюся зникнути.
...Крізь камінь трави пробиваються,
а ти – не йдеш...

РОДОВІД

Жіночого роду земля і весна,
любов, нагорода і думка ясна.
А рід чоловічий – це молот і плуг,
і мир, і достаток, і успіх, і друг.
Середнього ж роду між нами дитя,
Що вічною ниткою зшило життя.

В НІЧ НА ІЛЛЮ

Серпень постукав у вимиту шибочку,
пальчик до вустоньок тихо приклав:
– Вийди, прошу тебе, вірна дружинонько,
літечко всеньке я ждав!
Ждав, поки висієш, виполєш, вибереш, –
довгий деньок дарував.
Ждав, поки вимиєш, вибілиш, випереш,
поки спочинеш між трав.
Глянь-но, намисто з росинок нанизую –
в косу тобі заплести.
Вийди, бо вмру, ой не будь же залізною,
а чи в серденько впусти!..
Як тут відмовиш такому пречемному?
Де вже тут дбать про мораль?
Вистрибну, вилечу в ніченьку темную,
серпеньку, лиш не вмирай!

* * *

А тіло моє неслухняне
все ходить в город і в сад.
А серце моє полум'яне
все верне у юність – назад.
А душу мою розіп'яту
все вітер здіймає увисьь.
А слово моє ви ще вип'єте
і крикнете „Гірко!” колись.

СІМ НОТ МІНОРУ

ДО

Бузок страйкує. ДОВго не цвіте.
Зажурений, як я, любові жде.

РЕ

ПосереД світу – голод, відчай, бруд.
Хто ж зрадив нас? Хто ж поміж нами Брут?

МІ

Схилитись? Прихилитись? Відхилитись?
Ковтнуть сльозу чи дати саМій пролитись?

ФА

ФАта-моргана – майбуття ФАсон?
Ілюзій світ – чи має він резон?

СОЛЬ

Відквітнуть квіти й мріють знов про квіт.
А нам по СОЛЬдо кидати в шапку світ...

ЛЯ

Все б віддала за дружби вірний поГЛЯд,
Та щось скупа на вічну дружбу доЛЯ.

СІ

Створити б для усіх із добрих слів дашок.
І – розчинитися у щебеті пташок.

ПАЛКІЙ МЕРИДІАН

Довго збиралась написати про Антоніну Корінь як поетесу і пропагандиста української книги, про її величезну громадську діяльність, про її людські якості, які в наш прагматичний час нечасто зустрінеш. Але як описати жінку-реактор і жінку-річку, які щомиті інші? Її творчість така ж багатобарвна і мінлива, мов дитячий калейдоскоп. Здається, ось вона, лірична й закохана, а наступної миті вже веде ділові перемовини з видавцем чи ймовірним меценатом, якщо вдасться зачепити його „окрайцем слова”. То входить у дім кіровоградців на хвилях обласних радіопередач мелодійним голосом, стукаючи поетичним словом у наші найжачені душі. То анонсує новини культурного життя Кіровоградщини – вона бібліограф не тільки за фахом, а й за покликом душі, в коло її інтересів входять і музичне життя степового краю, зокрема, пісні, і мистецькі полотна. Зі сторінок ЗМІ знайомить з новими збірками та іменами земляків, гортає сторінки літературної спадщини – і оживають радощі й печалі, тенькне почуття, здавалося б, давно забуте...

Слово прийшло до неї рано. Книги стали друзями з дитинства: частенько, ще дошкільням, сиділа на задній парті на маминих уроках російської літератури. А згодом, читаючи вірш Т.Шевченка, глянула у вікно на цвинтар, де недавно поховали батька – учасника війни, та й розплакалась, бо це ж Кобзар і про неї написав: „Тяжко-важко в світі жити сироті...”. Так прийшло усвідомлення сили поетичного слова. А коли працювала книгоношею (займалися школярі популяризацією книг) і зіткнулася з першою збіркою Василя Симоненка „Грім і тиша”, тоді громовиця шістдесятників пробудила поезію в її юній душі.

Першу замітку Тоні Мельник (дівоче прізвище поетеси) було опубліковано в республіканській газеті, коли юній журналістці було 14 років. Вся школа раділа, мабуть, так, як після повідомлення про перший політ Ю.Гагаріна в космос. Почала школярка готуватися до вступу на журналістський факультет, два роки навчалася в районній школі сількорів, але життя розпорядилося інакше. Та все одно доля міцно зв'язала Антоніну зі

словом.

Магією слова першої ж збірки лірики „Заворожи мене” причарувала поетеса читачів. Уже з перших рядочків:

„Невже ви в силу любові не вірите?
Чому споконвіку любовну лірику
у кожній добірці, і циклах, і збірках
завжди поселяєте десь на задвірках?”

Любов – це початок. Це крила для злету і крила обтяті...

То стримана, то пристрасна, то наївна, то іронічна, але завжди справжня, беззахисна у своїй вразливій відкритості і мудра в своїй жіночій любові, стоїть вона, прикута до Слова, і промовляє: „Ну, хто ж святий? Хай першим кине камінь”. Вона прагне пізнати світ, розмірковує над сенсом життя, вдивляючись наївними дитячими очима у тих, хто поруч, дивуючись, чому люди бувають такими глухими, і складаючи гімни тим, хто виявився справжнім лицарем. Вона роздаровуватиме свої думки, своє життя день за днем знайомим і малознайомим, ділитиметься останнім пиріжком „нізчимним” з сусідкою, бо жінка-поет усвідомлює відповідальність за тих, кому сьогодні важче, кого треба підтримати бодай словом, хоча шире слово – це не так вже й мало...

Ніхто, мабуть, не розповість про поета краще, ніж його твори. Бо кожна сторінка – то сповідь. Сповідь про життя і свій час, сповідь про миті злету в любові і гіркий полин розчарування, який, вибухнувши одного разу, мов полинова зірка над Україною, продовжує жити в нас до самого скону. І не викинеш те євшан-зілля, носитимеш його під серцем як найдорожчу пам'ять про те, чого не в силах розлюбити. І навчишся згодом набиратися снаги від тої гіркої трави, і збереш навкруг себе таких же диваків-однодумців, і об'єднаєтесь у „Євшані” – одній із билинок „Степу”, обласного літоб'єднання. І слова ваші будуть такі ж прості і справжні, позбавлені пафосу і будь-яких прикрас у своїй перворідній справжності, як та степова трава, і спокушатимуть на відвертість, і штовхатимуть до прозріння, щоб кожен міг почути голос пересохлого фонтану і порухи дитинні в кожному із нас, побачити білий стяг жасмину, що здається весні в полон, і зморщечки на чолі коханого.

Поети – дивний народ. Чим гірше їм живеться, тим краще пишеться. Про красу життя, про кохання, про щастя. Чи це спрацьовує рефлекс захисту коду життя? Чи саме енергія поетичного слова змушує рости те, чого бракує конкретній людині чи всьому людству в цілому? Зі звуків звичайних слів, із семи всім відомих кольорів, додавши до них ритму серця й енергії думки, творять поети картину світу, відтворюючи минуле, закарбовуючи сьогодні, зазираючи в майбутнє. Їм би поговорити з зорепадом, доторкнутись до метелика, пробігтися райдугою!

Антоніна Корінь пізнає світ у спілкуванні. Всі предмети і явища, що її оточують, наділені даром слова: це й серпень, що в шибочку стукає, кличе на побачення, і красунчик мак, який залицяється до конюшини, і метелик – втілення крихкості краси цього світу – просить чуйного ставлення до всього. Навіть музика – найдітливіше з мистецтв – промовляє нотками-словами у збірці „Сім нот мінору”. Рідне слово, його багатозвуччя і букет ароматів озиваються до ліричної героїні то спогадом про дитинство: батьківська хата „чукикала” колись сільське дівчатко, а то грім у Карпатах гукає до неї, вже дорослої, – і вона радіє тому грому, бо він лишився найстаршим із „рідні”.

Ще школяркою збагнула, що „увічнити” людину може тільки слово. Тільки воно зберігає нетлінним портрет і вдачу людини, суспільства, часу. Чи не тому вже з першої проби пера – нариса про улюбленого вчителя – творить А.Корінь бібліографію сучасного світу, літератури, цікавих творчих колективів і земляків-митців. Більшість віршів із її збірки „Віку мого день” – це поезії-листи тим і про тих, кого поетеса пам'ятає і любить. У сотнях земляків і землян бачить оту неповторність, без якої полотно світу збідніло б, не заграло б нюансами відтінків. Нового розвитку набуло це світовідображення у восьмій збірці А.Корінь „Монолог метелика”. Бринить тривогою струна рідного села в поемі

”безталанній” (таке визначення дала сама поетеса) про талановитих людей „Жила-була в селі Анюта...”. Ця поема – відповідь на запитання, звідки вірші беруться. Та з тих жіночих рук, які творили свято у селі, обшиваючи модниць без журналів мод, творячи красу килимків із нитки і клаптика, а хтось потім доводитиме, що то нібито завезений англійський печворк! Це вишивки і витинанки, витвори в’язання і плетіння, та такі, „що й сонце розкривало рота на цю красу”. Плекалося в селі поняття краси. Краса – це голос батька в „Наталці Полтавці”. Це мереживна казка веранди, яка тішила очі односельців, бо створив її „поет по дереву” вітчиз. Усього село навчило.

„Усе це раптом ожило в мені,
коли село зібралось вимирати...”

А.Корінь бачить своє кредо в збереженні добра, у творенні його. Вдома у неї багато речей, вишитих власноруч: це й весільні рушники дітям, і дорогі серцю польові волошки, маки, а поруч вишиті улюблені рядки Ліни Костенко, Василя Симоненка, Тереня Масенка... Отак і йдуть обіруч краса землі, краса душі й краса збереженого слова. І торкається те слово маленького українця: „Людино моя! Забута й ображена...” І заговорює те чаклунське слово біль, і нагороджує опікою, щоб замріялась людина, засвітилась гарячою зіркою („Заклинання”). Від першої збірки-зачарування до восьмої – заклинання йде магія слова. Її слово може бути і метафоричним, і афористичним: „пам’ять – вічна перепустка в душі натхненний дивокрай” („Життя не пастка і не пуста...”), „Життя – Сізіфів труд. З гори на гору то камінь щастя котимо, то горя” („Життя – Сізіфів труд”), „нелюбов – не гріх, а лиш безликість”, „Сум у серці, як бур’ян, завівся, а виполоть – немає сил”; і іронічне – „не ми, так в нас украдуть” („Зухвалий тост”), „Це віднині і зветься любов’ю – хіть привласнити нічیه?” („Покинута з учора”), „Та, слава Богу, крутяться не всі навколо тільки власної осі!” („Послання вичікуючим”).

Словом тягнеться мамина рука до дітей: „Хоч при дітях вмерти б, як не з ними жить...” – і світ, відлунюючи ті слова, охоплює сутінь. Чи то на душу насуває ніч, бо без мами – як без сонця... Словом галасливо радіє і „витоптана друзями трава, і братом недокошена отава... Рій мух, здається, навіть той співа...” („Від-пуст-ка!”). Чи можна було б кількома штрихами повніше описати радість, адже радіють не друзі, а витоптана ними трава, радіє отава, якій доля подарувала ще мить буяння, і навіть мухи радіють гостям!..

Слово поетичне стає вітром свободи, що влетів за ґрати („День поезії в колонії посиленого режиму”), воно стає тією чарівною музикою, яка з поглядів-ножів і прицілу очей видобуває глибоко затаєну ніжність.

А чим є слово для поетеси Антоніни Корінь? Вона дає таке визначення: „Наслідок творчих запалень – поезії слово святе...” („Відтіль, де краї солов’їні”), а процес творчості – це вогонь, вогнегасником якого, на жаль, є буденне життя.

Вишиває жінка пісню, вишиває словом світ, у якому дерева живуть у небі і спілкуються своїм зеленим Інтернетом, де співають півні, будячи заспану пані Гласність, і співає боковеньківський народний хор пташок, та чомусь сумно кароокій суничці...

У підзаголовках збірок – „Літопис любові”, „Наївні вірші”, „Лірична азбука життя”, „Синусоїда кохання”, – тож читачеві відкривається можливість прочитати між рядків літопис часу, бо в одній краплині, як кажуть, можна побачити цілий океан. І допоможе нам у цьому „палкий меридіан” Антоніни Корінь, який не вміє і не хоче бути байдужою паралеллю.

Антоніна Царук